
„Прича о Таталији“, Весна Алексић

Таталија долази на свет

„Причу о Таталији“ је написала Весна Алексић, наша позната књижевница која пише за децу. Признаћу вам, мислим да је Весна ову причу написала по мом животу.

Главни јунак је један петогодишњи дечак, који није желео сестру чије име не може да изговори. Звао је Таталија. Када је стигла њена слика из маминог стомака, он је био љубоморан. Дечак се побунио што се сви радују тој слици. Шта мислите да ли је дечак хтео сестру? Ја ћу вам рећи. Није. Да вам признам, ускоро је дечак и добио сестру. Ускоро су дошли баба, деда и бибиситерка Цеца. Цеца дечаку чита свако вече кад је слободна. Сваки пут измени глас, на пример пискави за Црвенкапу. Заједно су отишли да купе пелене, пешкире и играчке. Мама је дечаку препустила избор шта купити беби, али није схватала колико то њему смета. Дечак је у таквој ситуацији нашао прилику да добије неки поклон и за себе. Насмејао ме је део када је тата питао где се налази та опрема. Кад је мама рекла назив улице, тата је завапио: „Па, где да се паркирам тамо, човече?“ Тада ми се учинило да је мој тата искочио из књиге. Једног јесењег дана док је летело лишће, играли су се и истраживали са Цецом на микроскопу. Цеца је знала од чега су састављене звезде. После објашњења су посматрали звезде на небу. Вест о Таталијином доласку на свет дошла је изненада, док је дечак спавао. Шта мислите, да ли је био љубоморан тада када више није био мамино све? Ја ћу вам рећи. Јесте. Бака и дека су донели тарту и на њој је писало Наталија. Толико је био уморан да је умочио лакат у тарту. Бака га је подсетила да су обећали мами да ће бити добар. Прогунђао је неку јапанску реч и одлучио је да одсад ћути само на јапанском. После је дошао и тата и обећао му да ће ићи у породилиште да виде секу. Тог јутра га је пробудила баба, нашминкана и срећена од главе до пете. Када је видео сестру, помислио је да је пошаље у свемир, можда и у џунглу, да је поклони групи диносауруса. Беба је добила жутицу и мама је опет отишла у болницу, а дечак је био тужан. Тата је погодио да је био тужан због сестре. Уплашио се да је он призвао секи болест, а то није желео.

Мислим да ова књига поручује старијој деци да нећемо изгубити маму само због млађег брата или сестре. Она ће се још бринути о нама и нашим жељама, још ће нас волети без обзира што воли и њих. У мами има довољно љубави за обоје. И ја сам као петогодишњи дечак добио сестру. Када се родила, био сам мало уплашен, али и срећан зато што ћу имати друштво. Сад када је мало порасла, она нас засмејава и игра се с нама.

Прави несташлуке, али јој ја опраштам зато што је још мала. Али без обзира на све, ја је не шаљем на Месец или у џунглу – ја је волим више од свега.